

Alon diel desiaty

Posledné chvíle

Alon a Sarita sedeli v malej zasadacej miestnosti na hrade. Vonku pršalo a dažďové kvapky bubnovali na parapety okien.

Dnes sa konal pohreb veľkého muža, ktorým bol Barón Herald Steman. Zúčastnili sa ho mnohí ľudia z mesta Skália a zdalo sa, že trúchlia aj samotné nebesá. So smrťou baróna umrela aj morálka vojakov. Pre mnohých sa stal vzorom. Keď sa rozkríklo, že spáchal samovraždu obesením vyvolal to vlnu konšpirácií.

Dvere sa otvorili a do miestnosti vošiel starší muž v zelenom rúchu. Hnedé vlasy prerastené šedinami a vrásky na tvári mu dodávali múdry vzhľad.

„Ďakujem, že ste prišli,“ povedal čarodejník. „Ty Alon, ma už poznáš. Ale tuto Sarita nie. Dovoľte mi teda, aby som sa znova predstavil. Volám sa Jarmyl Strych. Pracujem tu ako hradný mág a tiež študujem okultnú mágiu.“

Sarita vytiahla spod starého hnedého rúcha kus pokrčeného papiera a pleskla ho na stôl. Potom zvýšila hlas: „Ty! Ty si ma chcel kúpiť!“ Dobre, že na neho od hnevu nevyletela zo stoličky. Tento papier bola zmluva o predaji. Našla ho na hrade Bohyne temnoty.

„Len pokoj,“ odvetil jej mág. „Zaplatil som za teba, ale nie preto, aby si bola môj otrok, ale preto, aby som ťa oslobodil.“

„Čože?“ hnevala sa zlatovlasá Sarita. „Tak prečo môj hlas zavreli do klietky? Čo?“

Alon sedel vedľa nej a takmer ju nespoznával. Opatrne sa k nej naklonil: „Najskôr si ho vypočuj. Buď kľudná.“

Ona mu venovala nevraživý pohľad, no nepovedala nič.

Hradný mág Jarmyl Strych pokračoval: „Dostať sa k zlatému otrokovi je dnes takmer nemožné. Keď som sa dozvedel, že si na predaj, tak som neváhal. Ale vedz, že len preto, aby som ťa oslobodil. Vrátil by som ti hlas a dal slobodu. Venujem sa čiernej mágií a snažím sa pochopiť démonov. K tomu potrebujem aj zlatého otroka. Ty však nie si otrok, Sarita. Si voľná a ja ťa prosím o spoluprácu. Ak máme démonov zastaviť, potrebujeme tvoju pomoc.“

Sarita na neho civela a zvažovala, či tomu mužovi veriť. Vďaka jeho veľmi prívetivému, priam až milému vzhľadu na ňu nepôsobil ako zlý človek.

„Tak čo?“ spýtal sa Jarmyl Strych. „Môžeme s tebou počítať?“

„My?“ odfrkla zlatovláska. „Ty a kto ešte?“

„Connie,“ odpovedal mág. „Učil som ju okultnú mágiu.“

Alon sa pridala: „Ja ju poznám.“ Stretol ju uprostred panenských lúk keď opustil Hmlistú horu a smeroval do Skálie. Spreádzala baróna a jeho rytierov.

„Tak veru,“ riekol Jarmyl. „Ona si vytvorila vlastné postupy, ktoré sú mne cudzie.“

Sarita chcel odpovede. „Ale o čo tu ide? Prečo sme tu?“

„Ach,“ povzdychol si čarodej. „Kde začať. Connie sa vrátila na hrad celkom sama. Pár dní po nej prišla aj Tera, čarodejníca lesa.“

„Aj tú poznám,“ vyhrkol Alon.

Jarmyl Strych prikývol a pokračoval v rozprave: „Spolu sme prišli na vskutku zvláštnu vec. Nepôjdem do detailov, ale zistili sme, že tuto Alon...“ na krátky moment ostal ticho, s'ťa by hľadal správne slová. „Alon má v sebe, ehm, pána pekiel.“

„Takže,“ spustila Sarita, „preto vidí tie oči v tme.“

„Ale,“ pridal sa Alon, „čo to znamená? Prečo je vo mne?“

„To neviem,“ priznal Jarmyl Strych. „Skutočne neviem, ale prídeme na to. Teraz sa dostávame k hlavnému bodu. Myslím, že s tým niečo dokážeme urobiť, ale najskôr potrebujem, aby Sarita išla za Connie. A ty, Alon, pôjdeš za čarodejnicou lesa. Oni vám vysvetlia viac.“

„Hm,“ premýšľal nahlas nositeľ pekla. „Vesa stále splietala čosi o temnote vo mne. Vraj preto idú démoni v mojich stopách.“

„Ach jáj, Vespertília,“ hovoril mág v zelenom rúchu. „Viete kto to vlastne je? Hovorila vám o sebe?“

„No,“ odpovedal mu Alon. „Vravela, že je démon z pekla.“

„A to nie je pravda.“

„Tak čo je?“

„Má v sebe krv démona,“ vysvetľoval Jarmyl Strych. „Ale vytvorili ju na hrade bohyně temnoty. Tak ako tam vytvárali zlatých otrokov, tak sa snažili vytvoriť zmes človeka a démona. Vesa bola kedysi obyčajná žena narodená v našom svete. Vytiahli z nej spomienky a jej dušu, alebo životnú esenciu spojili s démonickou energiou. Vsugerovali jej nové spomienky, nové myšlienky a názory. To čo rozpráva, je v nej umelo vytvorené. Celkom iste vám hovorila o tom, že náš svet je deštrukčný a že sa zabíjame vo vojnách.“

Alon súhlasne kýval hlavou. „Áno. Veľmi podobné veci rozprávala aj Bohyňa temnoty.“

„Samozrejme, lebo ona ju vytvorila a dala do nej svoj pohľad na svet. Vesa je len výsledok zvráteného experimentu. Avšak jej názory v sebe majú kúsok pravdy. Dovoľte mi položiť vám jednu otázku. Viete aký je rozdiel medzi peklom a našim svetom?“

„Ja som v pekle bola,“ dala sa do reči Sarita. Pri tej spomienke jej prebehol mráz po chrbte. „Smrad, zúfalstvo... krv a strach.“

„To je údol zlatých otrokov,“ odpovedal jej Jarmyl Strych. „Duše spojené s peklom. Ale odpoveď je viac komplikovaná. Pekelný svet je skutočne deštrukčný. Démoni, ktorí ho obývajú, nedokážu tvoriť, len ničiť. Je to primitívna sféra existencie kde sú len pudy. Neexistuje tam

kreativita.“ Mág prešiel k oknu a pozrel sa na padajúci dážď. „Náš svet je presne v strede medzi peklom a vyššou sférou. My ľudia dokážeme tvoriť a kreativita je našou súčasťou. Máme umenie, stavíme mestá, spievame, hráme v divadlách.“ Otočil sa na dvojicu. Alon a Sarita ho pozorne počúvali. „Ale... Ale dokážeme sa zabíjať. Dokážeme ničť všetko, čo sme vytvorili. My ľudia sme zvláštni. Náš svet má v sebe niečo z pekla a niečo z vyšších sfér. Sme presne na pomedzí.“

„No,“ ozval s Alon. „Čo je tá vyššia sféra?“

„Dobre, že sa pýtaš,“ odpovedal mu Jarmyl. „Tam existuje len kreativita. Ktokoľvek tie sféry obýva, nedokáže ničť a zabíjať. Takže aby som to zhrnul. Máme sféru ničenia a smrti. To je peklo. Potom je naša stredná sféra, kde žijeme. Máme aj ničenie a smrť, ale máme aj kreativitu a vieme tvoriť. Horná sféra už nemá smrť a existuje tam len tvorivosť.“

„Neviem si takú sféru predstaviť,“ hovoril Alon. „Myslím tú hornú. Len sa tam tvorí? Neexistuje tam smrť? Kto ju vytvoril?“

Jarmyl Strych mu odvetil: „Pre nás ťažko predstaviteľné. Len sám stvoriteľ vie ako to funguje.“

Sarita začínala byť netrpezlivá. Pre ňu toto všetko boli len nepodstatné bludy. „Čo teda? Hodina sa skončila, nie?“

„Constanza je vo svojej izbe, choď za ňou, Sarita. Sluha ťa tam zavedie.“

Zlatovlasá žena v hnedom rúchu vstala od stola. Bez jediného slova vyšla von zo zasadacej miestnosti.

V miestnosti ostal len Alon a hradný mág Jarmyl Strych.

„Sarita bola vždy... taká chladná?“ spýtal sa Mág. Sadol si na jednu z voľných stoličiek a oprel sa, sťa by práve skončil šichtu v bani.

„Áno, ale ja sa nečudujem. Videl som ju umrieť a vstať z mŕtvych.“ Spomínal si na začiatok svojho únavného putovania. „Mučili ju, aby z nej spravili zlatého otroka.“

Mág vytiahol zo zeleného rúcha malú fľaštičku a položil ju na stôl. „Musím otvoriť nepríjemnú tému. Podarilo sa mi z malého dievčaťa dostať esenciu. Verím, že bude fungovať a dokážem vytvoriť viac.“

Alona ovalila vlna smútku. „Čo bude s jej... ehm,“ slová z neho išli len ťažko. „Čo bude s jej telom?“

„Bude pochovaná so všetkými poctami vedľa baróna.“

„Mne to ale... príde mi to málo. Gitka bola len nevinné dieťa.“

„Tak oslovím najlepšieho tesára v meste,“ povedal Jarmyl takmer až otcovským hlasom. „A

urobíme jej krásnu sochu na pamiatku. Budeš sa potom cítiť lepšie?“

„Ja neviem,“ priznal Alon. „Zabil som ju vlastnými rukami.“ Pri tej spomienke sa mu začali potiť dlane a žalúdok sa mu obracal naruby.

„Nie, nie, nie. Nezabil si ju ty. Zabili ju démoni a ich kliatba. Zomrela by tak či tak. Uvedom si, že teraz dokážeme čeliť démonom a netvorom. Naši vojaci budú pred kliatbami imúnni. Zachránime tisíce a tisíce životov.“

Alon zo seba vydal utrápený povzdych. „No dobre.“

„Ešte sa ťa niečo musím opýtať.“

„Čo?“

„Hovoril niečo barón pred tým, než sa obesil? Nesnažil sa niečo naznačiť?“

„Neviem o tom,“ odpovedal mu Alon. „Nič som nepostrehol.“

„Je to zvláštne, lebo nenechal ani list na rozlúčku. Ja ho poznám dlhé roky a... Nesedí mi to na neho.“

„Vytrpel si veľa.“

„Nechajme to tak,“ riekol Jarmyl. „Chod' za čarodejnicou, prosím ťa. Ona ti vysvetlí viac. Potom budeme pokračovať.“

„Rozumiem,“ odvetil Alon. Postavil sa a vybral sa preč.

Túlal sa hradom až kým konečne nenašiel južnú vežu. Samozrejme, že hore viedlo snád' nekonečné točité schodisko. Celkom sa zadýchal kým ho celé zdolal.

Zaklopal na dvere.

Nič.

Zabúchal ešte raz.

Zase nič.

Chytil teda kľučku a skúsil otvoriť. Dvere boli odomknuté. Vstúpil do prázdnej miestnosti s jedným oblokom. Nikto tu nebýval. Nikde žiadny nábytok, len holé podlahy a steny.

Alon stál v strede izby a premýšľal, či je skutočne v južnej veži. Že by niekde po ceste zabľúdil?

Vo vzduchu sa z čista jasna objavila hmla. Mihnutím oka zaplnila celú miestnosť.

Zľakol sa. Šmátral pred sebou rukami a pomaly sa snažil prejsť ku dverám.

Pod nohami mu praskol konár. Počul šuchotať lístie. Stále nič nevidel. Obklopila ho hustá a nepriehľadná hmla.

Urobil krok vpred. Hmla sa rozplynula.

Ocitol sa v lese. Vzduch bol príjemne teplý a svieži ako počas prvých jarných dní. V korunách stromov štebotali vtáci.

„Rada ťa vidím,“ prehovoril ženský hlas.

Alon sa strhol. Stála vedľa neho štíhla žena s vlasmi farby popola. Ľahučké zelené šaty na nej voľne viseli. Oči hnedé ako kôra stromu a jemná tvár pôsobili takmer až nevinne.

„Tera? Si to ty?“

Ona sa na neho usmiala. „A kto iný by som mala byť? Či si ma už nepamätáš?“

„Ale hej, pamätám,“ riekol Alon. „Prečo sme v lese? Ako je to možné?“

„Pretože som si tu vytvorila rovnaké miesto ako v hmlistých horách. Nachádza sa v mojej komnate a zároveň aj mimo nej.“

Alon sa poškriabal po hlave. „Tomu vôbec nerozumiem.“

„Som rada,“ hovorila ďalej Tera, „že si prišiel.“

„Mám veľa otázok.“

„Tomu verím. Pod', presunieme sa k mojej chalúpku. Nie je ďaleko.“

Počas krátkej prechádzky lesom sa Alon nemohol nabažiť pokoja, ktorý tu v zelenom lese vládol. Štebot vtákov ho upokojoval.

Prešli spolu k malej drevenici. Pod oknami boli priesady s rôznymi bylinami. Pred dverami stáli dve drevené stoličky. Medzi nimi bol peň stromu, ktorý mal slúžiť ako stolík.

„Posaď sa,“ vyzvala ho Tera.

Obaja sa pohodlne usadili.

Alon si pripadal ako vo sne. Hovel si na stoličke pred chalupou, pozeral sa do lesa a vychutnával si svieži vzduch. „Ako je to možné?“ spýtal sa. „Ako si toto miesto vytvorila na hrade?“

Čarodejnica sa pohodlne oprela a prekrížila si nohy. Odhalila tak nohy obuté v sandáloch a chudé lýtka. „To je ťažké vysvetliť,“ odpovedala mu. „Vytvorila som ho ešte v Hmlistých Horách. Keď som ušla pred démonmi tak som ho jednoducho presunula sem.“

„Aj tak to je... zvláštne.“

„Pre teba možno áno,“ odvetila Tera. „Pamätáš si na to, že som sa objavila v твоjich snoch?“

„Samozrejme,“ odpovedal Alon.

„Tak si taktiež pamätáš, že je v tebe pán pekiel. Jeho energia ti pomohla prežiť.“

Alon mlčky prikývol. Nepáčilo sa mu kam sa rozhovor uberá, ale vedel, že sa tomu nevyhne a raz bude musieť čeliť osudu.

Tera rozprávala ďalej: „Prišla som na to spolu s Constanzou. Stretli sme sa tu na hrade. Povedala mi o tebe. Ona študuje čiernu mágiu a ja zase silu prírody.“

„Dobre. A čo?“

„To čo sa v tebe ukrýva je... Ako to povedať. Je to v tebe aj mimo teba zároveň. Rovnako ako tento môj svet. Preto som to dokázala odhaliť. Connie má tú svoju dýku, ktorá sa rozžiarila, keď je blízko démonická sila. Stále v nej bolo kúsok tvojej esencie, teda aspoň som si to myslela. Tá dýka nežiarila kvôli tomu, že si zabil démona, ani kvôli tebe. Ukázalo sa, že žiarila kvôli pánovi pekiel, ktorý je v tebe. Ja som sa s tou silou spojila a zistila som, že je priamo spojená s tebou a priviedla ma za tebou do tvojich snov. Hradný mág Jarmyl Strych nám pomohol pochopiť podstatu tej sily a ukázalo sa, že to je samotný pán pekiel.“

Alon sedel napätý a stuhnutý. Les sa mu už nezдал byť tak pekný a zelený. Zachvátila ho panika. Snažil sa vstrebať a pochopiť všetko čo mu čarodejnica práve povedala.

„To nedáva zmysel,“ prehovoril napokon. „Prečo? To je úplná hlúposť.“ Sotva dokončil vetu a zase uvidel pár žiarivých očí ako na neho uprene hľadajú z tmy. Nebolo to skutočné. Odohrávalo sa to v jeho mysli.

„Cítim to,“ hovorila s kľudom čarodejnica Tera. „Pozerá sa na teba. Je tak?“

„Ako to vieš?“ prekvapil sa Alon.

„V tomto mojom to dokážem vnímať.“

„Nemôže uniknúť?“

„Nemyslím si,“ upokojila ho. Sedela celkom uvoľnene, akoby bola na divadelnom predstavení a nie v prítomnosti pána pekiel. „Keby chcel, tak už by sa dávno vyslobodil. Niečo mu v tom bráni. Ja si myslím, že nechce, lebo by ho vycítili démoni. Vždy keď ti prepožičia kúsok svojej sily, priláka démonov ako maják.“

Alon pritakal. „To by dávalo zmysel.“

„Prosím buď pripravený.“

„Eh, na čo? Čo môže byť horšie?“

Ona mu pozrela priamo do očí. „Dokážem ťa k nemu premiestniť.“

„Č.. Čo?“ Takmer mu zabehlo. „Určite nie.“

„Nemáme na výber,“ pokračovala Tera. „Musíme zistiť, čo chce. Prečo je v tebe? Prečo za ním prišli démoni?“

Alon si rezignovane ponoril tvár do dlaní. „Úf,“ povzdychol si. „Nie. Ja... Ja sa bojím. Mám toho dosť. Nechcem mať s peklom nič spoločné.“

Čarodejnica lesa mu položila ruku na stehno a usmiala sa na neho. „Bude to v poriadku.“

„Ako to môžeš vedieť?“

„Lebo ťa zachránil. Prepožičal ti svoju silu, aby tvoje telo mohlo prežiť. Prečo by ťa

zabíjal?“

„No,“ nasucho prelgol.

„Začneme?“

„To už?“

„Samozrejme,“ odvetila Tera.

Zdvihla sa hustá, priam až lepkavá hmla. Vzduch ostal chladný.

Alon spanikáril a vyskočil na nohy. Chcel utekať, ale len čo spravil prvý krok vstúpil do prázdna a obklopila ho tma.

Sarita nevedela vstrebať výstredné správanie mladej šľachtickej. Prepychová izba s drahými farebnými záclonami, veľkou posteľou a masívnym nábytkom jej prišla viac než okázalá. Všetko spolu dokonale ladilo, akurát obrazy na stenách sem nezapadali. Bola na nich démonická tematika, peklo a umierajúci ľudia. Na stolíku horeli vonné sviečky, ktoré osviežili vzduch príjemnou vôňou.

„Čo to máš na sebe?“ pýtala sa Constanza ako si premerala zlatovlasú ženu od hlavy po päty. „To staré rúcho musíme zahodiť. Fúj. Ako toto môžeš nosiť?“ Ona sama mala oblečenú červeno-modrú halenu. Za opaskom ukrývala akúsi dýku.

„Nechcem,“ odfrkla Sarita.

„Aká si úžasná,“ rozprávala ďalej Constanza. „Tvoje vlasy sú priam zlaté. Naozaj, skoro ako zlato. A ten zlatý krúžok čo máš v nose. Ach. Priam veľkolepé. Zlatý otrok priamo u mňa. V mojej izbe. Nemôžem tomu uveriť.“

Sarita bola ticho.

„Ukáž,“ Constanza k nej pristúpila bližšie. „Tie tvoje zlaté oči. Fascinujúce.“

„Čo odo mňa chceš?“

„Ja som Connie,“ predstavila sa. „Ale tak ma môžu volať len blízki ľudia. A ty tiež.“

„Ešte raz sa ťa pýtam,“ hovorila Sarita, „čo odo mňa chceš?“

„Počkaj,“ riekla šľachticná a otočila sa. Prebehla k jednej zo skriň. Otvorila ju a začala sa v nej prehrabávať. „Toto nie, ani toto...Hm.“ Vytiahla bielu blúzu na vešiaku. „Táto ti pôjde. Ja ju nenosím. Je ako nová.“

„Nechcem,“ odsekla Sarita.

„To staré rúcho je deravé a špinavé. Treba ti niečo nové.“

„Nie.“

„Mne sa nehovorí nie,“ trvala na svojom Connie. „Chcem ti pomôcť. Viem ako ťa zbavím pekla. Viem, ako zabezpečiť, aby si sa tam nikdy nevrátila.“

„Čo? Ako?“

„Obleč si toto,“ zakývala blúzou na vešiaku. „A poviem ti.“

Sarita váhala.

„No tak. Neklamem ti. Viem ako z teba dostať pekla. Si zlatý otrok, či nie? Si spojená s peklom, či nie?“

„Som.“

Connie jej do rúk strčila blúzu. „Tam je paraván. Za ním sa prezleč. Donesiem ti ešte nejaké veci.“

Zlatovlasá Sarita prešla za rozkladaciu drevenú stenu. Bolo tam tiež veľké zrkadlo, v ktorom sa celá videla. Zhodila zo seba staré hnedé rúcho.

Keď sa zahliadla v zrkadle, ostalo jej zle. Videla svoje zjazvené brucho. Otočila sa, aby si pozrela aj chrbát. Hnusné zhrubnuté jazvy od mučenia ju vždy zaskočili. V hlave jej preblykli spomienky na kruté mučenie, ktorým si prešla, aby si nej urobili zlatého otroka.

„Na tu máš ešte toto,“ povedala Connie.

Cez paraván preleteli akési nohavice, sukňa a halena.

„Nechod' sem!“ zakričala Sarita.

„Nikam nejdem,“ odvetila Constanza. „Čo sa bojíš. Keď sa oblečieš tak sa mi ukáž. Som zvedavá. Tu máš ešte nejaké topánky, opasky a tak,“ šmarila veci cez paraván.

Sarita sa im len tak tak vyhla, skoro je padli na hlavu. Skúšala si veci, no nič sa jej nepáčilo. Vôbec ju nezaujímalo čo má na sebe. Všetko jej prišlo plytké. Najradšej mala svoje rúcho.

Zatiaľ čo sa prezliekala, Connie neprestávala hovoriť.

„Vieš ja som študovala okultnú mágiu. Učil ma Jarmyl Strych. Ale vytvorila som si svoje postupy a prišla na nové veci. Vždy som chcela vidieť na vlastné oči zlatého otroka. Konečne sa mi splnil sen. Ja to smutné, čo ti urobili, aby si sa naučila ovládať zlaté svetlo. Ja viem, čo ti robili. Čítala som o tom. Viem ako mučia ľudí. Je to odporné, ale fascinujúce.“

„Nevieš nič!“ vyštekla Sarita a vybehla spoza drevene j steny plná hnevu. „Čo vieš o pekle? Bola si tam? Nie? Umrela si niekedy? Mučili ťa?“

„Ach,“ zahíkala Connie. „Si krásna. Toto ti naozaj pristane.“

„Eh, čo?“

„Naozaj. Dobrý výber.“

Sarita mala na sebe voľnú bielu halenu zapravenú vo vypasovaných tmavých nohaviaciach. Vysoké čižmy končili tesne pod kolenami. Jej zlaté vlasy a nevinná tvár dokonale dopĺňali nový výzor.

„Vyzeráš ako celkom nový človek,“ pokračovala Constanza. „To rúcho spálime. Musíme sa ho zbaviť. To je minulosť.“

„Ne.. neklameš?“ spýtala sa Sarita. Prešla k zrkadlu a začala sa obzeráť.

„Ešte opasok. Na skús si tento. Zvýrazní tvoje boky.“

Zlatovláska si ho utiahla okolo pásu.

„To je lepšie. Odteraz sa budeš obliekať takto.“

„Chcela si mi pomôcť,“ riekla Sarita. „Tak mi pomôž.“

„Dobre, dobre,“ spustila Connie. „Dokážem ťa zbaviť toho pekla. Neprídeš o zlaté svetlo. Budeš ho môcť používať, ale keď sa vyčerpáš, tak sa tvoja duša nepoberie do pekla.“

„A čo sa stane?“ spýtala sa a ešte raz hodila očkom na zrkadlo. Začínal sa jej nový vzhl'ad páčiť. Nikdy čosi také na sebe nemala.

„Umrieš,“ odvetila pokojne Connie. „Lebo to prekliatie, ktoré ťa drží pri živote bude preč.“

„Čiže... čiže ak použijem veľa zlatého svetla, tak jednoducho... zomriem?“

„Áno, ale viem zabezpečiť, aby ťa zlaté svetlo toľko nevyčerpávalo.“

„Ako?“

„To máš tak,“ spustila Constanza, „zlatý otrok je spojený s peklom, aby jeho zlaté svetlo pôsobila na démonov. Je to také obojsmerné dorozumievanie. Tvoja duša a zlaté svetlo sú z časti v pekle, aby boli jemne vyladené na boj proti démonom. Ja viem, ja viem, znie to komplikovane.“

„Viem čo je zlaté svetlo,“ frflala Sarita. „Viem to až veľmi dobre.“

„Poviem to zjednodušene,“ pokračovala Connie. „Zrušíme toto spojenie, usmerníme lepšie prúd zlatého svetla a oslobodíme tvoju dušu z pekla.“

„Ako to chceš urobiť?“

„Potrebujeme... niekoho, na koho to prenesieme. Potrebujeme niekoho obetovať.“

„Koho?“

„Alona.“

Sarita stuhla, s'ťa by ju niekto bodol do chrbta. „Nie,“ odpovedala prísne.

„Ste si blízki, viem,“ rozprávala Connie. „Ale nie je to tak ako si myslíš. On je práve teraz u tej hnusnej čarodejnice lesa, či čo to je. Tá mu povie viac a podľa toho budeme konať ďalej, ale keď dáme dokopy tvoje spojenie s peklom a jej znalosť vytvárať svety v iných sférach, dokážeme niekoho presunúť fyzicky do pekla.“

„Prečo by ste to robili?“

„Aby sme zastavili démonov predsa.“

Alon sa ocitol niekde v temnote. Zavalil ho skl'učujúci pocit. Nevidel nič a nevedel kde je. Mal strach. Otriasol sa, akoby ho preskočila smrť.

V tme sa rozžiaril pár očí. Čosi sa blížilo. Kroky sa rozliehali ako ozvena.

„Konečne,“ ozval sa hrubý a chrapľavý hlas.

„Kto si?“ spýtal sa Alon.

Vtedy ho uvidel. Odporný pekelný muž s dlhými rohmi, ostrými zubami a priam zlovestným výrazom v morbidnej tvári. Vyzeral ako kríženec démona a človeka. Na jeho mocnom tele sa dalo vidieť každé svalové vlákno a každá šľacha. Okolo pásu mal obviazanú len akúsi starú plachtu, ktorá zakrývala jeho prirodzenie. Namiesto chodidiel má kopytá.

„Ja som pán pekiel,“ povedal hnusný démonický muž. „A ty si môj syn.“

„Č.. čo?“ spýtal sa neveriacky Alon a urobil krok vzad. Nemohol si pomôcť, ale to stvorenie ho odpudzovalo. Takto by si niekto predstavoval stelesnenie hnusu, temnoty, beznádeje a hororu.

„Vedel som, že táto chvíľa príde. Neublížim ti. Potrebujem ťa.“

Alon nedokázal nič povedať. Nahováral sám sebe, že toto nie je skutočné.

„Je to skutočné. Vidím ti do hlavy. Ty si moja krv.“

„Nie!“ zakričal. „Ja si svojho otca pamätám!“

„Si si istý?“

„Ja...“ snažil sa rozpomenúť. Ved' bol ešte malý chlapec, keď ho videl naposledy. Siahol k opasku. Cítil rukoväť meča. Ten kedysi patril práve jeho otcovi, ktorý zomrel vo vojne. „Som si istý.“

„Sládka nevedomost',“ hovoril pán pekiel. Jeho hlas naháňal strach a bodal do srdca ako ihla s jedom. „Ja som tvoj pravý otec. Vychoval ťa cudzí muž. Ja som oplodnil ženu, ktorá ťa priviedla na svet.“

„Mamu som nikdy nepoznal,“ hovoril Alon.

„Lebo umrela pri pôrode v mukách. Obetovala sa, aby priviedla na svet peklo.“

„Čo to...“

„Môžeš hovoriť čo chceš,“ reagoval pán pekiel. „Počujem každú tvoju myšlienku. Neublížim ti.“

Alon chcel odísť z tohto miesta, ale nevedel ako. Mal by utekať?

„Mne neutečieš. Svoj osud nezvrátiš.“

„Tak... tak mi povedz o čo ti ide?“

„Tvoja mater, vyznávačka pekla, ťa priviedla na svet. Zviedla nejakého muža a oklamala ho, že on je tvojím otcom. Umrel v nevedomosti. Tvojim pravým otcom som ja.“

„Prečo? Ako... Ako si...“

„Ušiel som z pekla,“ riekol démonický muž a urobil krok vpred. Jeho kopyto dopadlo tvrdo na zem. „Nepreerušuj ma. Nechaj ma dohovoriť. Pán pekiel sa neustále mení. Keď umrú všetci démoni, ktorým vládne, príde nový pán pekiel. Starý je roztrhaný na kusy novými démonmi. Ja som

tento osud nechcel. Aj keď ten kolobeh je starý ako univerzum. Ušiel som do ľudského sveta, aby som splodil potomka do ktorého som sa ukryl. Ten potomok si ty.“

Ostalo ticho. Alon nevedel, či sa má ďalej vypytovať, alebo mlčať. Začínal sa mu obracať žalúdok naopak. V nose cítil odpudivý a štiplavý smrad. Naplo ho a do úst mu vybehla žalúdočná kyselina. Myslel mu pohlcovala temnota a utrpenie.

Pán pekiel pokračoval sám od seba: „Kolobeh pekla sa narušil. Rovnováha praskla. Démoni ma odhalili. Nenájdu odpočinok, kým starý pán pekiel žije. Dovtedy nemôže povstať nový. Démoni šalejú. Niektorí cítili tvoje spojenie s peklom. Preto si mal tie sny. Išli priamo po tebe. Ak umrieš, umriem aj ja a to umožní novému pánovi pekiel prevziať vládu. Preto som ti v ťažkých chvíľach dal moju silu. Aby si prežil. To démoni cítia. Idú pudovo. Nezastaví ich nič. Poznajú len deštrukciu. Ich chaotické sily sú zvířené. Vytvárajú nové mutácie. Pod vplyvom ich temnej mágie sa spájajú zvieratá s ľuďmi. Zdravý rozum sa vytráca. Svetlo mizne. Z vášho sveta sa stane peklo.“

„Poznajú len deštrukciu?“ reagoval otázkou Alon. „Hovoríš, ako keby neboli z tvojho sveta. Ty si rovnaký ako oni.“

„Bol som,“ odpovedal pekelný muž. „Spoznal som svet ľudí. Moje vnímanie sa zmenilo. My z pekla žijeme v nižších sférach. Povedal ti to ten hradný mág. Ale nepovedal ti, že peklo je studnica temnoty, ničenia, trápenia a všetkých zlých a deštrukčných emócií. Tam hore nad ľudským svetom je vyššia sféra plná tvorivosti, lásky a pekných pocitov. Tieto dve sféry sú dokonalé protiklady. Aby mohli existovať, musí byť medzi nimi prvok, ktorý ich vyrovná. To je ľudský svet, do ktorého presakujú temné prúdy a ovplyvňujú myseľ ľudí, ale zároveň k vám prúdi aj tvorivosť vyšších sfér. Tvoj svet je dokonalý balans, ktorý všetko drží pohromade. Ak démoni ovládnu ľudskú zem, všetko sa zrúti. Univerzum sa premení na chaos.“

Alon si začínal utvárať ako taký obraz.

„Vidím, že začínaš rozumieť. To je dobré, syn môj. Teraz musíme démonov zastaviť.“

„Čo keď ma chceš iba zneužiť? Ide z teba zlo... cítim to. Mňa neoklameš.“

„Koľko myslíš, že vydržíš bojovať proti démonom? Sú ich celé hordy. Zaplavili tvoj svet. Hľadajú ťa. S tebou skonám aj ja.“

„Takže priznávaš, že si všetko vyvolal ty?“

„Nepriamo a neúmyselne.“

„Ako to? Čo si si myslel, že sa stane?“

„Nečakal som, že ma démoni tak rýchlo odhalia. Zle som zahladil svoje stopy.“

„Počkaj...“ Alon sa zamyslel. „Ľudia už dávno vedeli o pekle, nie? Stretol som bohyňu temnoty. Sarita má zase zlaté svetlo, ktoré dokáže démonov zahnať. Predsa tu niekedy museli byť.“

„Áno,“ súhlasil pán pekiel. „Ľudia taktiež vedia o nebesiach. Prúdy z pekla aj prúdy z vyššej sféry nebeskej tečú do tvojho sveta a určujú pravidlá. Na tieto prúdy sa dokážu mágovia napojiť.“

Niektó takto privolal na zem démonov, to je pravda, ale nie celé hordy. Teraz prišli sami. Za mnou.“

Alona naplo na vracanie. Prítomnosť pána pekiel sa nedala vydržať. Mal problém sceliť si tok myšlienok. Hnusná cudzia prítomnosť prenikala priamo do jeho duše.

„Máme málo času. Musíš ma počúvať, inak démoni zničia teba, mňa aj celý svet.“

„Čo... čo... úf,“ povzdychol si Alon. Priamo pred očami videl zničenú zem. Spálené stromy, uhynutú zver a stovky tisíc mŕtvych ľudí na kope. Krv, končatiny, kosti a hnilé mäso. Rieky sa zafarbili na červeno. Obloha prestala existovať.

„To je len mala ukážka toho, čo čaká tvoju zem, ak ich nezastavíme.“

Alon začal kričať: „Ale ty si démon! To je tvoj svet! Ty chceš ničenie a umieranie!“

„Vidím čo vidíš aj ty. Cítim, čo cítiš ty,“ odpovedal mu hrubým hlasom pán pekiel. „Vnímam všetko čo vnímaš ty od tvojho narodenia.“

„Ja... asi sa povraciam. Je mi zle. Fuj.“ Už tu nevydrží ani o chvíľu dlhšie. Začali sa mu triasť ruky.

„Počúvaj ma, syn môj,“ hovoril naliehavo pán pekiel. V jeho hlase sa snád' dala zachytiť dávka strachu. „Musíš ísť do pekla. Spolu zavrieme portál. To démonov zastaví. Dole v pekle spolu dokážeme komunikovať. Dám ti svoju silu, ale musíš sa pripraviť.“

Alon prestával vnímať. Točila sa mu hlava.

„Rob to čo ti povedia dve čarodejnice. Sú blízko. Privedú ťa do pekla. Povedz im, že som ochotný pomôcť. Nesmú sa ma báť... Syn môj, počúvaš ma? Počuješ? Musíš...“

Všetko sa zatočilo. Alon prestal vnímať a prepadol sa do tmavej diery.

Alon sa z čista jasna vrátil do čarovného lesa. Zase stál pred drevenou chalúpkou.

Tera sa mu prihovorila: „Tak ako? Zistil si niečo?“

Prišlo mu zle. Rozbehol sa do krikov a povracal sa. Napínalo ho tak, až takmer vypl'ul aj žalúdok. V ústach mal kyslú a horkú pachuť. „Tfuj,“ odpl'ul si. Nemohol z nosa dostať odporný smrad. Cítil utrpenie a jeho skazená duša mu nedovolila triezvo premýšľať. Ovládala ho temnota a zlo. Počul krik umierajúcich ľudí a plač detí. Plamene zožierali všetko živé. Z oblohy pršala krv. Ulice miest zaplavili kopy mŕtvych. Rieky a jazerá vyschli.

Nemohol sa nadýchnuť. Nedokázal sa zbaviť temnoty. Jeden strašný obraz striedal druhý.

„Len pokoj,“ riekla čarodejnica lesa a opatrne sa ho dotkla.

Všetko sa rázom zmenilo. Temné myšlienky sa vytratili. Jeho myseľ bola zase voľná. Rozhliadol sa okolo a videl krásny zelený les. Počul štebotanie vtákov.

Tera mu podala mech s vodou. „Tu máš.“

Alon si vypláchol z úst hnusnú pachuť zvratkov. Potom si opláchol tvár. „Ďakujem.“

„Čo sa stalo?“ pýtala sa čarodejnica. „Čo si tam videl?“

„Ja.. ten...“ koktal ako nemešlo. „Ten pán pekiel je môj otec.“

„Aha. To by dávalo zmysel.“

„To je tvoja reakcia? Aha?“

„Čo ti povedal?“

„Že, ehm... Ako to povedať. No, že mám ísť do pekla a on s tým pomôže.“

„Dobre,“ prikývla Tera. „Si vyčerpaný. Musíš si chvíľu oddýchnuť. Posad' sa.“

Alon sa zvalil na stoličku pred chalúpkou.

„Dáš si čaj?“

„Áno, ďakujem.“

„Hned' sa vrátim.“

Sedeli spolu pred drevenicou v lese, rozprávali sa a sŕkali horúci čaj. Alon na chvíľu aj zabudol, že tam v skutočnom svete číha peklo.

Čarodejnica lesa mu vysvetlila, že pred ďalšou cestou cez hmlu by si mal odpočinuť. Bolo teda rozhodnuté. Sám cítil, že nemá dosť síl. Strávi jednu noc v tajomnom lese.

Vyspal sa v chalúpke na kope mäkkých vankúšov. Našťastie spal tvrdo a nemal žiadne sny.

Ráno sa stretol s čarodejnicou pred domom.

Zdvihla sa hustá hmla. Obaja sa preniesli do prázdnej hradnej komnaty.

V zasadacej miestnosti hradu sa zišli Jarmyl Strych, Connie a Sarita. Sedeli za veľkým rokovacím stolom. Bolo skoré zamračené ráno. Cez otvorené okná dnu prúdil závan čerstvého a trochu vlhkého vzduchu, keďže v noci zase pršalo.

„Kde sú toľko?“ frflala plavovlasá Constanza ako netrpezlivo bubnovala prstami po stole.

„Ja som hovorila, že na tú čarodejnicu nie je dobré sa spoliehať.“

Hradný mág v zelenom rúchu si len povzdychol. „Prídu. Bud' pokojná.“

„My dve,“ pokračovala Connie. „Ja a Sarita sme boli skoro celú noc hore. A sme tu na čas.“

„Prišli ste na niečo?“

„Dokážem sa pripojiť na jej spojenie s peklom. Bude to fungovať.“

„Výborne.“

Ostalo ticho. Všetci čakali.

Dvere sa otvorili. Ukázal sa v nich Alon spolu s Terou.

Connie si neodpustila štipľavú poznámku: „Že ste sa uráčili. Kto vie, čo ste spolu robili.“

Obaja ju ignorovali a sadli si za stôl.

Alon si všimol, že Sarita na sebe nemá to staré rúcho, ale nekomentoval to.

Jarmyl Strych vstal. „Som rád, že sme sa tu zišli. Začneme teda. Prvá nám povie Connie, čo odhalila.“

„Ehm,“ vyčistila si hrdlo. „Pri mojej práci so Saritou som sa utvrdila v tom, že jej spojenie s peklom dokážeme preniesť na niekoho iného a ona si zachová moc zlatého svetla.“

„Dobre,“ prikývol Jarmyl. Otočil pohľad na krehkú čarodejnicu lesa. „A ty? Zistila si niečo?“

„To nech povie Alon,“ odvetil Tera. „Prišiel na niečo veľmi zaujímavé.“

Všetci sa na neho pozreli ako čakali odpovede.

Alon sa dal do reči aj keď veľmi neochotne. „Stretol som sa s pánom pekiel. On je... Teda on tvrdí, že je mojím otcom.“

„Úžasné,“ zhodnotila Connie. „Ako vyzerá?“

„Ja... To je jedno.“ Vybavil si podobu pekelného démona a s ňou prišli aj stiesňujúce pocity. Nechcel o tom hovoriť. „Povedal mi, aby som počúval dve čarodejnice, lebo že ma dokážete preniesť do pekla. On vám v tom pomôže a nemáte sa ho báť.“

„Ja sa s ním chcem stretnúť,“ riekla Constanza.

„Nechceš,“ odpovedal pohotovo Alon. „Ver mi, že nie.“

„Ty mi nehovor, čo chcem a čo nie.“

„Dost,“ prerušil ich Jarmyl. „Pripravíme rituál a prenesieme ho do pekla. Ty, Connie pôjdeš spolu s Terou a pripravíte všetko na rituál. Je to jasné?“

„Ts,“ cekla Constanza a zagánila na čarodejnicu lesa. „Budeš robiť čo ti povie, jasné?“

„Samozrejme,“ odvetila s klúdom Tera.

„Koľko to bude trvať?“ pýtal sa mág.

Connie mu odpovedala: „Zajtra ráno bude všetko pripravené, ak teda hentá čarodejnica, či ako sa volá, niečo nepokazí.“

Tera na jej urážky vôbec nereagovala.

Jarmyl Strych pokračoval: „Potrebujete niečo?“

„Nie, nič,“ odvetila Connie. Vytasila svoju dýku s pentagramom na rukoväti a všetkým ju ukázala. „Mám toto. Tam je všetko, čo potrebujem.“

„Tak potom ostáva už len moja úloha,“ hovoril hradný mág. „Ja pripravím Alona na cestu do pekla. A ešte, aby som nezabudol. Naši prieskumníci sa v noci dostali do kontaktu s netvormi v lesoch. Porazili ich, ale máme zranených. Dobrá správa je, že ani jeden nepodľahol zraneniam. Dostali esenciu, ktorú som vytiahol z toho malého dievčaťa.“

„Volá sa Gitka,“ doplnil Alon.

„Áno. Takže len chcem povedať, že to funguje a jej obeta už zachraňuje životy. Druhá vec je, že démoni sú čoraz bližšie Skálie. Pohybujú sa bezcieľne a nezdá sa, že by smerovali priamo sem, ale je ich stále viac. Obrana v meste si s celou hordou neporadí. Nemáme veľa času.“ Pohl'adom si premeral všetkých za stolom v rokovacej miestnosti. „Prosím vás. Buďte opatrní. Myslite na tých, ktorí zaplatili vlastným životom. Zastavíme tú hordu. Hor sa do práce. Ty, Alon, pod' so mnou. Niečo pre teba mám.“

Hradný mág odviedol Alona do akéhosi skladu na prízemí hradu. Všade sa poval'ovali staré truhlice, zaprášené regále, stojany s mečmi a kopy všetkého možného čo sa tu za roky nahromadilo. Toto bola miestnosť kde končili všetky veci, ktoré nemali pána, alebo sa ich niekto chcel jednoducho zbaviť. Pavučiny v rohoch vyradili, že sem nik nechodieval upratovať.

„Kde to sme?“ spýtal sa Alon.

Jarmyl Strych položil olejovú lampu na stojan. „To je môj starý sklad. Za tie roky sa tu nazbieralo všeličo.“

„Prečo sme tu?“

„Chcem ti niečo ukázať.“

„Aha.“

„Pozri sa na toto.“ Jarmyl prešiel k niečomu, čo bolo zahalené pod plachtou. „Si pripravený?“ spýtal sa no nečakal na odpoveď. Strhol dole plachtu. Rozvíril sa starý prach.

Odhalil tak robustné a majestátne brnenie z tmavej ocele. Za taký kus by sa nemusel hanbiť ani ten najbohatší šľachtic. Vzbudzovalo rešpekt aj keď bolo oblečené len na drevenej figuríne.

Alon sa ho dotkol a opatrne po ňom prešiel prstami. Obdivoval tú majstrovskú prácu. „Prečo je tu len tak? Komu patrí?“

Jarmyl sa na neho pozrel. „Teraz už tebe.“

„Eh... Čo?“ prekvapil sa.

„Musím sa ti s niečím priznať.“

„Hm?“

„Toto brnenie som kedysi nechal urobiť ja a je navrhnuté tak, aby odolalo démonom. Naivne som si myslel, že si ho oblečiem, keď jedného dňa zistím ako ísť do pekla. Bol som ešte mladý.“

„Ty si chcel ísť do pekla? Dobrovoľne?“

Jarmyl mu odpovedal: „Vždy ma fascinovala okultná mágia, démoni a peklo. Je to zaujímavá téma. Preto som nechal vyrobiť toto brnenie, ale čosi mu chýbalo. Teda až doteraz.“

„Čo?“

„Potreboval som esenciu ktorú... No, ktorú mala v sebe Gitka. Dokážem ju, tak povediac, vpliesť do brnenia. Znie to zvláštne, ale časť duše toho malého dievčaťa zharmonizuje túto oceľ a nositeľovi poskytne unikátnu ochranu. To bol posledný komponent, ktorý som potreboval. Teraz keď viem, že môj prípravok funguje, môžem ho použiť na brnenie, aby som ho dokončil.“

„No... dobre,“ odvetil Alon. „Popravde som ničomu nepochopil.“

„Jednoducho to je magické brnenie,“ odpovedal mu Jarmyl Strych. „Ochráni ťa v pekle. Pomôže ti udržať si zdravý rozum.“

„Takže si ho mám obliecť?“

„Počkaj ešte,“ riekol hradný mág. Z vrecka na rúchu vytiahol malú fľaštičku. Otvoril zátku, nalial si trochu na prsty a začal ho natierať na brnenie.

Začalo syčať, ako keď kováč ponorí žeravý kov do vody.

Alon odskočil vzad. „Čo sa to deje?“

„Nič sa neboj,“ upokojil ho Jarmyl. „To je normálne.“

„Hovoriš ako keby si to robil každý deň.“

„Tak je pravda,“ riekol mág, „že to robím prvý raz. Ale podobnú reakciu som čakal.“ Vylial obsah fľašky na helmu. Tekutina stekala dole.

Z brnenia stúpala dym. Začalo sa triasť, akoby ho mal odeté niekto, komu je poriadna zima. Jednotlivé kovové časti cinkali. Takmer sa zdalo, že čochvíľa ožije.

O chvíľu bolo po všetkom. Dym sa rozplynul a brnenie sa prestalo natriasať.

„Hotovo,“ zhodnotil Jarmyl Strych. „Teraz si ho môžeš obliecť.“

„Ale ako?“ spýtal sa Alon. „Nikdy som nič také na sebe nemal.“

„Ja ti pomôžem. Najskôr si obleč zbrojný dublet.“

„Zbrojné čo?“

„To je taká halena, čo sa dáva pod brnenie. Na ňu ho uchytíme.“ Mág ukázal niekam do rohu. „Jeden je tam na polici.“

Alon ho zobral. Bola to hrubá halena, z ktorej všade viseli šnúry. „Toto?“

„Presne to.“

„Dobre,“ odvetil a navliekol to na seba. Dublet mu bol trochu tesný.

„Teraz pod' sem. Pomôžem ti s tým.“

Jarmyl mu pomáhal s brnením. Prikladal na neho kus po kuse. Hrudný plát, ramenný pancier, rukávy a suknicu. „Ruky hore. Toto podrž. Otoč sa,“ komandoval ho. „Tak, dobre. Daj dole ruku. Chyť túto šnúрку. Počkaj. Vieš takto ohnúť ruku?“

„Viem.“

„Tak to drží dobre. Ešte si navleč rukavice.“

„Už.“

Potom spolu upevnili chrániče nôh a chodidiel. „Netlačí ťa na kolene? Takto sa zohneš?“

„Hej,“ povedal Alon. Kúsok po kúsku sa z neho stával ocelový muž.

„Výborne. Ešte ti okolo krku zavesíme tento kus v tvare polmesiaca. Tak. A ostáva už len helma. Dávaj pozor.“ Opatrne mu nasadil prilbu na hlavu. „Tak a je to.“

Alon bol od hlavy po päty odetý do ocele. Cítil sa byť nepremožiteľný. Zdalo sa mu, že z brnenia prúdi akási energia. Nevedel to popísať, ale bolo to sťa by ho po tele niekto jemne hladkal pierkami. Prekvapivo mu sedelo veľmi dobre, akoby to bola jeho druhá koža. Nikde ho neťažilo.

„Tak konečne našlo svojho pána,“ rozhovoril sa Jarmyl Strych. „Ešteže som barónovi toľkokrát pomáhal sa obliecť do brnenia. Nech mu je zem ľahká.“

„Ako to,“ pýtal sa Alon, „že mi tak dobre sedí? Nerobí sa to na mieru?“

„Je živé,“ odpovedal mág. „Prispôsobí sa nositeľovi. Hovoril som ti, že je magické i keď to je veľmi zjednodušený výraz.“

„To je sila.“

Jarmyl sa usmieval. „To teda je. Som rád, že moja práca sa konečne vyplatila.“

„Čo ďalej?“

„Dáme ho dole. Musím ho ešte trošku doladiť. Môžeš si ísť oddýchnuť. Máš čas do rána.“

„A potom do pekla,“ prehovoril Alon.

Jarmyl prikývol. „Potom do pekla.“

Alon zvyšok dňa strávil osamote. Všetci boli zaneprázdnení prípravami na rituál. Vlastne mu to tak aj vyhovovalo. Mohol aspoň v klude premýšľať. Celý svet a všetko v ňom mu prišlo absurdné.

Práve sedel celkom sám v hradnej jedálni.

„Ejha, to si ty.“ prihovoril sa mu hlas. Prišla k nemu netopieria žena Vesa. „Hľadáš tu potkany, ale žiadne som nenašla. Ty si našiel?“ spýtala sa ho a sadla si na lavicu oproti nemu. Pozerala na neho ponad stôl. „Čo? Našiel si?“ Zatrepotala svojimi malými čiernymi krídlami. „Ha? No čo?“

„Ja potkany nejem,“ odpovedal jej. Pozeral sa na rohy, ktoré jej vyrastali z hlavy. Bola naozaj čudessná. Spomenul si, čo mu o nej povedal hradný mág. Údajne ju vytvorila Bohyňa temnoty na svoj obraz.

Vesa si všimla jeho skúmový pohľad. „Prečo po mne tak zazeráš?“

„Pamätáš si niečo zo svojho normálneho života? Kým si bola a tak?“

„Nerozumiem. Ja som démon z pekla. Toto náhodou viem.“

„A čo keď nie si?“

„Hm,“ zamyslela sa. Našpúlila pery ako sa hrabala vo vlastných spomienkach. „Ale som.“

„Tak čo si robila celý život? Kde si sa narodila?“

„No predsa...“ ostala ticho. „Predsa tam. Toto náhodou viem. Áno.“

„Kde tam?“

„Áno.“

„Čo áno?“

„Presne tak.“

Alon už nemal trpezlivosť. „Vieš ty o tom, že ťa vytvorila Bohyňa temnoty? Že si bola kedysi normálnou ženou?“

„To znie ako hlúposť,“ odpovedala mu Vesa.

„Žiadny démon nevyzerá ako človek,“ spustil Alon. „Ty si obyčajná žena s krídlami a rohmi. Ovládaš ľudskú reč. Ty nie si démon a nie si ani z pekla.“

„Ach, nie?“ zagánila na neho. „Čo ty o tom môžeš vedieť?“

„Viem, že ťa vytvorili na tom hrade. Si len zvrátený pokus. Vsugerovali ti ako máš myslieť a čo máš rozprávať.“

Vesa mu pozrela uprene do očí. Dokonca sa k nemu bližšie naklonila ponad stôl. Odpovedala mu s dôrazom na každú slabiku: „To. Je. Hlú-Post'. Hlúúúúpost'.“

„Prečo teda žerieš myši a potkany?“

„Lebo mi chutia.“

„Ale v pekle nie sú myši a potkany. Sama si to kedysi povedala.“

„No, to teda...“ ostala zaskočená. „Eh.“

Alon na ňu chrľil ďalšie otázky: „Kde sú tvoji rodičia? Aké to bolo vyrastať v pekle?“

„Ja som... počkaj. Ja...“

„Tvoj otec bol netopier a mama koza? Či prečo máš netopierie krídla a rohy? Ale počkať, počkať. Prečo vyzeráš ako človek? Tak teda tvoj otec bol človek a mama kozo-netopier či čo?“

Vesa treskla po stole. „Prestaň!“

„Ja mám prestať? Chcem ti pomôcť. Skús si spomenúť. Ty nie si démon.“

Ich vášnivý rozhovor prerušili kroky. Niektorí vošiel do jedálne. Obaja sa otočili na nového návštevníka.

Bola to čarodejníca lesa Tera. Niesla sa ladne akoby chodila na obláčiku. „Počula som vás z chodby,“ povedala milým hlasom. Vždy pôsobila tak pokojne, až to nedávalo zmysel. „Prečo sa hádate?“ opýtala sa keď prišla k stolu.

Vesa odvetila ako prvá: „Lebo on trepe nezmysly. Ozaj, nemáš potkana?“

„Nemám,“ odpovedala Tera.

„Ja že trepem?“ spustil Alon. „Snažím sa jej vysvetliť, že nie je démon.“

„Ach, viem o tom,“ hovorila čarodejnica. „Rozprávala som sa na túto tému s Jarmylom. Myslím, že môžem pomôcť.“

Vesa vyštekla: „To on potrebuje pomoc. Hrabe mu.“

Tera položila na stôl malý zelený kamienok. „To je môj smaragd. S ním som vytvorila ten les mimo sveta, v ktorom bývam.“

„A čo?“ pýtala sa Vesa. „Mám ho zožrať, či čo?“

„Nie, nie,“ odpovedala s úsmevom čarodejnica „Nič nežer prosím ťa.“ Potom sa otočila na Alona. „Poviem ti, že jej spomienky sú ukryté mimo tento svet. Rovnako ako môj les. Tento smaragd ju tam dokáže priviesť.“

„Takže je to tak,“ zhodnotil Alon. „Ona nie je z pekla. Vytvorili ju.“

„Myslím si, že áno. Ale to zistíme len ak sa dotkne smaragdu.“

Vesa sa čudovala: „Čo mám urobiť? Podľa mňa vám obom hrabe. Toto náhodou viem.“

Tera k nej prešla a položila jej ruku na plece. „Dotkni sa toho kameňa. Chod' tam, kam ťa zavedie.“

„Nikam,“ odsekla netopieria žena. Chytila smaragd a stuhla. Jej myseľ odvialo na neznáme miesto.

Vesa spomínala. Mysľou jej preblykli rôzne životné momenty, ktoré jej boli cudzie. Videla prostý život na dedine niekde v kopcoch. Tváre neznámych ľudí ju obklopili z každej strany. Kurín v záhrade, práca na roliach, hrabanie sena a kúpanie v potoku.

Dve malé deti. Chlapec a dievča. Smejú sa behajú po záhradke pred malou skromnou drevenicou.

Odras jej vlastnej tváre sa zrkadlí na vodnej hladine. Nemá rohy ani krídla. Ako je to možné?

Cudzí ľudia vtrhli do dediny. Muži a ženy so sekerami. Ich telá a tváre pomal'ované čiernym uhlím. Zabíjajú ľudí.

Starý hrad na vrchu hory. Ľudské kosti.

Vesa sedela v jedálni za stolom a neprítomne civela pred seba. Ani len nežmurkla. Pripomínala sochu. Slza jej stiekla po líci.

„Čo s ňou je?“ spýtal sa Alon.

„Spomína,“ odpovedala mu čarodejnica Tera.

„Hej, Vesa, si v poriadku? Si tu?“ zamával jej rukou pred tvárou.

Konečne precitla. „Ja... Niečo som videla,“ mrmlala potichu netopieria žena. Utrrela si do rukáva vlhké oči.

Alon ju nespoznával. Nikdy nebola takto smutná a vážna. Tiež sa mu zdala byť zmätená, akoby ani nevedela kde sa nachádza. „No tak mal som pravdu?“ opýtal sa jej. „Už vieš kto si?“

„Ja... neviem nič. Videla som niekoho spomienky.“

Tera sa pridala: „Tvoje spomienky. Videla si úlomky života, na ktorý si zabudla. Chvíľu bude trvať, kým všetko vstrebeš.“

„Ale ja som Vesa. Tie spomienky sú mi cudzie. Toto náhodou viem.“

„Sú tvoje,“ odpovedala čarodejnica lesa. „Daj tomu čas. Všetko pochopíš.“

„Prečo mám rohy?“ dotkla sa ich. Potom zatrepala čiernymi krídlami. „Prečo mám toto? Ako je to možné? Kto som?“

„Všetko sa ti odhalí. Deň po dni si spomenieš.“

Vesa sa postavila. „Musím byť sama,“ povedala a bez rozlúčenia odišla z pustej hradnej jedálne.

Alon zhodnotil situáciu: „To bolo zvláštne.“

„Môžem si prisadnúť?“ spýtala sa Tera.

„Samozrejme. To sa ani nemusíš pýtať.“

Čarodejnica si sadla na lavicu. Vyrožila ruky na stôl. „Ona už navždy ostane žiť ako Vesa. Ten rituál čo na nej urobili je nezvratný, ale aspoň si bude pamätať na svoju skutočnú minulosť. Jej spomienky možno budú chaotické, ale ona sa s tým vysporiada. Časom si ich pospája, ale svojho nového ja sa už nezbaví.“

„To je smutné.“

„Súhlasím, ale viac pre ňu nedokážem urobiť.“ Venovala mu uprený pohľad. Vlasy farby popola lemovali jej bledú tvár. „Musím ti ešte niečo povedať.“

„No?“

„Nemám dobrý pocit z tvojej cesty do pekla.“

„To ani ja,“ riekol Alon. „Nechcem tam ísť.“

„Ale musíš. Len ty sa tam dokážeš dostať a zastaviť démonov.“

„Tak prečo máš zlý pocit? Aj tak nemám na výber.“

„To je pravda,“ odpovedala mu Tera. „Ale niečo nie je v poriadku. Netuším čo. To ma znepokojuje. Nedokážem to vysvetliť.“

„A ty...“ hovoril Alon nespokoje. „Ty tam nemôžeš ísť so mnou?“

Čarodejnica lesa sa na neho usmiala. „To sa nedá. Skúšala som prísť na to či je možné s tebou niekoho poslať, ale nie. Nedá sa to.“

„Ach,“ povzdychol si.

„Musíš si dávať pozor. Buď obozretný. Niečo nevysvetliteľné sa chystá.“

„Tak to si mi teda nedodala odvahu.“

Tera k nemu natiahla ruku ponad stôl a pohladila ho po tvári. Jej dotyk bol príjemný a teplý. „Verím, že si poradíš, ale dávaj si veľký pozor.“ Po týchto slovách vstala. „Musím ísť chystať rituál. Vidíme sa neskôr.“

Kráčala von z jedálne. Alon na ňu hľadel až kým nevyšla z dverí a nezahla za roh.

Teraz ostal celkom sám. Sedel a premýšľal.

Celý deň mu pripadal ako jednoliaty. Len tak sa túlal po hrade a snažil sa utriediť si myšlienky. Zaplavovali ho náhle záchvaty úzkosti. Vtedy sa oprel o stenu a zhlboka dýchal.

Podvečer si ľahol na posteľ vo svojej skromnej izbe. Neprítomne hľadel do stropu a spomínal si na celý svoj život. Pamätal si ako ešte malý chlapec pracoval so strýkom na poli. Bolo to tesne potom ako jeho otec odišiel do vojny. Nechcelo sa mu veriť, že ten muž, ktorý sa o neho staral, nebol jeho skutočným a pokrvným otcom. To vôbec nedávalo zmysel.

Spomínal na to ako sa pridral k mestskej stráži. Počas základného výcviku vtedy vystrájal s ostatnými regrútmí a po nociach utekali z kasární do mesta na pivo, ktoré si kúpili za smiešny žold. Boli to pekné časy, až kým v opitosti nezabil mladého šľachtica v hostinci. Vtedy sa z neho stal trestanec a utiekol pred spravodlivosťou.

Všetky spomienky mu pripadali živé a zaplňali jeho smutné srdce aspoň niečím príjemným. Dodnes si pamätal vôňu čerstvo pooranej zeme, horkú chuť piva a letné kúpanie v potoku.

Skutočne sa jeho život môže skončiť teraz? Prečo práve on bol synom pána pekíel? Nahováral si, že to snád' nebude pravda, že sa všetko na dobré obráti, ale vedel, že je to len sebaklam.

Cítil radosť zo spomienok a smútok z toho čo príde.

Zmorený premýšľaním zadriemal.

Z tmy na neho volal akýsi detský hlas. „Alon... Alon...“

Otáčal sa, no nevidel nič. Všade bola ten temnota a nekonečný snový priestor.

„Alon...“

Ten hlas znel povedome. Odniekiaľ ho poznal.

„To som ja. Čo ma nespoznávaš?“

„Čo? Kde si?“ spýtal sa Alon.

Vtedy sa pred ním zjavila žiarivá svetelná bytosť s črtami malého dievčaťa. „To som ja, Gitka.“ Len čo dopovedala, jej tvár na krátky moment zhmotnila. Usmiala sa na neho a potom sa hneď zase premenila na čisté zlaté svetlo.

Konečne ju spoznal. „Ty... ty si živá?“

„V tvojom svete nie,“ odpovedala žiarivá bytosť detským nevinným hlasom.

Alon sa na ňu pozeral ako na zjavenie. Po líci mu stiekla slza. „Ja som nechcel. Nechcel som ťa zabiť. Odpusti mi. Nemohol som nič robiť.“

Svetelná bytosť k nemu natiahla ruku. Jej dotyk bol nabitý mocnou energiou. „Nezabil si ma. Prišla som na zem splniť úlohu a ty si mi pomohol.“

„Ale... ako to myslíš?“

Gitka z ničoho nič rozprestrela krásne a veľké krídla. „Som anjel z vyšších sfér, ktorým vy hovoríte nebesá.“

„Čože?“ prekvapil sa Alon.

„My z vyšších sfér nemôžeme priamo zasahovať do diania na vašej zemi, ale keď zaútočia démoni, musíme vyrovnať sily. Ja som prišla, aby som doručila protijed. Alon, ty si ma zachránil. Stretli sme sa, lebo to tak chceli nebesá. Môj jediný cieľ na zemi bolo doniesť kúsok mojej vlastnej duše, ktorá ľudí ochráni pred zlom.“

Alon sa nezmohol na slovo. Pozeral sa na svetelnú bytosť neschopný vydať čo i len hlásku.

„Pokľakni,“ povedal anjel. „Kľakni si. Neboj sa.“

On tak učinil. Kľakol si na kolená.

Pozeral priamo do jej žiarivej tváre. Ona ho pevne objala. Cítil príjemné teplo. Prenikala do neho samotná podstata svetla. „Nezabil si ma. Pomohol si mi. Našli sme sa. Vďaka tebe dostanú ľudia dar odolávať temnote. Netráp sa, prosím.“

„Bola si len... len malé dieťa. Ja stále cítim tvoj tep v mojich dlaniach.“

„To je to najlepšie, čo sa mohlo stať. Je ti odpustené, drahý Alon. Nesmieš sa trápiť, lebo nad tebou zvíťazí temnota. Čaká ťa veľmi ťažká skúška. Každé trápenie, ktoré v sebe nesieš, ťa privedie bližšie k temnote. Zaplň svoje srdce láskou. Musíš.“

„Ako to mám urobiť? Vo svete zaplavenom démonmi láska neexistuje.“

Ona ho objala ešte pevnejšie. Pošepkala mu do ucha: „Ďakujem, Alon. Konečne sa môžem vrátiť do vyšších sfér. Ďakujem.“ Začala sa rozplývať. Svetlo vyhasínalo.

„Počkaj!“ kričal Alon. „Nechod ešte!“

Neskoro.

Svetelná bytosť sa rozplynula. Zase ostala len tma.

Strhol sa zo sna. Prudko sa posadil, akoby bol bábka, ktorú niekto potiahol hore. Zažmurkal a rozhladol sa okolo. Na stole horela hrubá svieca. Niekto sedel na stoličke pri posteli.

Bola to zlatovlasá Sarita vo svojej novej bielej halene a tmavých nohaviciach. Mala prekřížené nohy. Jej zlaté vlasy sa leskli pod žiarou tancujúceho plamienka. Vyzerala ako celkom nový človek.

„Zlý sen?“ spýtala sa ho.

„Sarita?“ prekvapil sa Alon. „Čo tu robíš?“

„Povedali mi, že mám byť blízko teba, aby sme sa zharmonizovali, alebo čo.“

„Čo? Kto?“

„Dve čarodejnice. Chcú na teba preniesť moje spojenie s peklom.“

„Aha,“ odfrkol nedbalo.

„Čo sa ti snivalo?“

„To je jedno,“ odpovedal jej Alon. Napravil sa na posteli tak, že sa opieral chrbtom o stenu a nohy mal vystreté pred sebou.

Sarita sedela na stoličke len kúsok od postele. „Tak mi nepovedz.“

„Čo to máš na sebe? Kde je tvoje rúcho?“

„Zahodila som ho,“ odpovedala Sarita. „Connie mi dala tieto veci.“

„Vyzeráš veľmi dobre,“ zhodnotil Alon. „Naozaj.“

„Ďakujem.“

Ostalo ticho. Nikto nič nehovoril a obaja mlčali. Alon sa pozeral na plamienok sviečky a Sarita hľadela len tak pred seba.

„Čo je s Vesou?“ spýtala sa napokon zlatovláska a napravila sa na stoličke. „Chová sa zvláštne. Hovorí, že nevie kto je.“

„Tera, tá čarodejnica lesa, jej dala nejaký smaragd. Vesa sa ho dotkla a vrátili sa jej spomienky. Nevie, čo s ňou na hrade urobili, ale...“

Sarita ho prerušila: „Robili tam svinstvá. Nechcem o tom hovoriť.“ Pri krutých spomienkach sa otriasla. „Fuj.“

„Chápem,“ odvetil Alon.

„Nechápeš nič,“ vyštekla na neho prudko, no hneď si uvedomila svoj prešľap. „Prepáč. Bol si tam tiež... Na tom hrade. Vieš, čo sa tam dialo.“ Jej zlaté oči posmutneli.

„Si v poriadku?“

„Ja... Neviem.“

„Tak mi povedz čo ťa trápi.“

Sarita váhala. „Ono sa o tom zle rozpráva. Tie spomienky ma ťažia. Nedovolia mi spať.“

„Čo ťa trápi najviac?“

„No, že som,“ ostala ticho a hľadala vhodné slová, ktorými by opísala svoje city. „Že som nemala... Nepoznala som normálny život. Niekedy ma bolí srdce. Vždy keď zatvorím oči vidím ten hnusný hrad. Niekedy vidím a cítim peklo. Odporné a strašné peklo. Pripadám si, akoby niekto preklial moju dušu. Prečo ja, Alon? Prečo? Nikomu som neublížila. Srať celé zlaté svetlo.“

Alon si všimol, že sa celá chveje. „Ja neviem prečo. Nemám odpoveď.“

„Ja už nikdy nebudem mať normálny život. Nič ma... nebaví. Všetko je hlúposť. Nečudujem sa, že sa barón obesil.“

„Prestaň. Nehovor také veci.“ Nespoznával ju. Vždy bola tvrdá a neoblomná ako skala. Takmer nikdy nedávala najavo čo skutočne cíti.

„Je to pravda,“ trvala na svojom Sarita. „Som obluda. Hnusná žena spojená s peklom.“

„Nie si,“ oponoval Alon. „Práve naopak.“

„Hej? Áno?“ hovorila nahnevane. Vstala zo stoličky. „Chceš niečo vidieť? Nikdy som to nikomu neukázala.“

„Čo?“

Sarita sa mu otočila chrbtom. Rozopla svoju novú bielu halenu a vyzliekla si ju. Odhalila tak svoj zjazvený chrbát, s'ľa by ju niekto stiahol z kože. Určite to boli jazvy po bičovaní, ale aj staré popáleniny.

Alon vyskočil na nohy a opatrne sa dotkol jej ohyzdného chrbta. Bruškami prstov prechádzal po hrubých jazvách.

„Nechytaj ma!“ skríkla Sarita. Rýchlo si začala obliekať halenu, akoby na tom záležal jej život. Zapínala si gombíky. „Idem preč. Odchádzam.“

Nestihla spraviť ani len krok a hneď ju Alon chytil za ruku.

Ona sa na neho otočila. Stála k nemu tvárou v tvár. Vrchné dva gombíky mala stále rozopnuté. Jej zlaté oči sa leskli pod skromným svetlom sviečky. „Povedali mi,“ spustila Sarita, „že sa možno budem cítiť zvláštne. Vraj, lebo ma opúšťa spojenie s peklom.“

„A ide na mňa,“ poznamenal Alon.

„Cítiš niečo?“ spýtala sa ho potichu ako mu hľadala do priamo do očí.

„Nie, nič.“

Pokračovala takmer až šepkom: „Ja neviem čo povedať. Zajtra bude nový deň a už sa mi zdá, že sa vzd'aluješ.“

„Ja som tu,“ reagoval Alon.

„Zajtra nebudeš,“ hovorila ďalej tlmeným hlasom, akoby sa bála, že ich niekto odpočúva cez dvere. „Najhoršie je, že... Že...“

„Že čo?“

Sarita mu dala letný bozk na pery. Chytila ho pevne za halenu. „Že mi budeš chýbať.“

„Vrátim sa,“ riekol Alon a sám nevedel, či tým slovám verí.

„Môžem ostať s tebou? Ešte aspoň chvíľu.“

On ju pevne objal. To jej ako odpoveď stačilo.

Šepla mu do ucha: „Zhasneme?“

Alon sa od nej odtiahol. Sfúkol sviecu na stole. Ostala tam. Dnu teraz prenikalo len pramálo svetla cez okno.

Ľahli si na posteľ prepletený jeden cez druhého a potichu ležali vo vzájomnom objatí. Alon sa nikdy necítil tak dobre.

„Chceš niečo vedieť?“ spýtal sa potichu.

„No.“

„Vo sne sa mi ukázala Gitka.“

„To malé dievča?“

„Áno. Povedala mi, že je anjel.“

„Mhm,“ zamrmlala Sarita.

Alon sa započúval do jej dychu. Zadriemala mu v náručí.

Zavrel oči a vychutnával si túto chvíľu.

Čoskoro sa pobral do ríše snov.

Ráno sa zobudil sám. Po Sarite nebolo ani stopy. Ako tvrdo spal, že sa nezobudil keď odchádzala?

Niekoľko zabúchal na dvere a hneď ich aj otvoril. Jarmyl Strych držal v ruke tácku s jedlom.

„Alon,“ oslovil ho mág. „Si pripravený? Všetko je hotové.“

„Nie som,“ odpovedal mu, „ale čo narobím.“

„Najedz sa. Nesiem ti nejaké jedlo. Musíš sa posilniť.“

„Ďakujem.“

„Potom sa zastav za mnou v sklade. Pomôžem ti s brnením. Všetci už čakajú.“

Dobrý pocit z predošlej noci sa rozplynul. Alon si povzdychol. Dopadla na neho ťarcha reality. „Budem tam.“

„Výborne,“ riekol Jarmyl Strych. „Na tu máš toto,“ podal mu tácku s raňajkami. „Ponáhľaj sa.“ Po týchto slovách rýchlo odišiel. Z chodby sa ozývali jeho kroky.

Alon položil jedlo na malý stolík a sadol si na stoličku. Bola tam šunka, syr, chlieb a zelenina. Vôbec mu nechutilo jesť. Tlačil to do seba nasilu. Hovoril si, že toto sú možno jeho posledné raňajky. Napokon všetko horko-ťažko zjedol, ale akosi mu to nesesedelo v žalúdku.

Prestrel posteľ, akoby čakal, že sa do nej ešte niekedy vráti. Otvoril oblok, aby dnu vpustil čerstvý vzduch. Pozrel sa na temnú zamračenú oblohu.

Upravil sa, utiahol si opasok a zobral svoj meč. Vyšiel z izby a zavrel za sebou dvere.

Alon bol v starom sklade na prízemí hradu a práve sa s pomocou hradného mága obliekal do brnenia. Stál s rozpaženými rukami, lebo mu akurát Jarmyl Strych upevňoval ramenný pancier ako keď páža oblieka do brnenia svojho pána rytiera.

„Dobre,“ riekol hradný mág. „Netlačí ťa?“

„Nie,“ odpovedal mu Alon. Zamával rukami hore a dole. „Nič ma netlačí.“

„Výborne. Nezabudni, že ťa ochráni pred temnotou. Môžeš cítiť jemné vibrácie. To je v poriadku.“

„No.“

„Si v poriadku?“

„Nie som,“ odvetil Alon. „Čo mám v pekle urobiť?“

„Zatvoríš portál, ktorým prichádzajú démoni.“ Jarmyl mu to oznámil, s ťa by išlo o celkom bežnú vec.

„Ako sa dostanem naspäť?“

„Na všetko sme mysleli,“ upokojoval ho mág. „Udržíme s tebou spojenie a privedieme ťa domov. Neboj sa. Keby sa dalo pošlem s tebou celú armádu.“

„Chápem.“

„Tieto udalosti mi nedali spať, Alon. Pochop to. Preskúmal som všetky možnosti. Sledoval som spojenie medzi našim svetom a peklom. Každé vlákno reality. Presunieme ťa čo najbližšie k zdroju.“

„Dobre, dobre,“ ohradil sa Alon. „Ale ako zatvorím tu bránu? Či portál či čo to je?“

„Veď ma nechaj dohovoriť,“ pokračoval Jarmyl. „Ty nemusíš nič. Dostaň sa čo najbližšie k portálu a zvyšok urobíme my.“ Mág mu pozrel do očí. „Dostaneme z teba von pána pekiel.“

Už len pri predstave na toho odporného démona mu prišlo nevoľno. „Jednoduché,“ poznamenal ironicky.

„Bude to rýchle,“ uistoval ho Jarmyl Strych. „Máme to premyslené.“ Hovoril bez zaváhania. Očividne veril vlastným slovám a to dodávalo Alonovi aspoň trochu odvahy.

„Verím ti.“

Jarmyl zobral oceľovú prilbu. „Ešte toto. Skloň hlavu.“ Pomaly mu ju nasadil. Utiahol popruh pod bradou. „Hotovo.“

Priezor bol otvorený a odhaľoval tak Alonovu tvár od očí po ústa. Brada už bola ukrytá za oceľovým golierom.

„Začneme keď budeš pripravený,“ riekol mág. „Na konci chodby sú dvere. Budeme tam. Rituál je pripravený. Na zemi v strede miestnosti je hviezda s piatimi cípmi. Postav sa do stredu a nič nerob. Prebehne to rýchlo. Rozumieš?“

Alon potichu prikývol.

„Výborne. Usporiadaj si myšlienky a prídi za nami.“

Mág odišiel zo skladu a zavrel za sebou dvere.

Alon v brnení ostal celkom sám. Sadol si na starú rozheganú stoličku a neprítomne sa rozhliadal okolo. Na stropoch boli pavučiny. Skrine a truhlice zapadali prachom. Toto vôbec nepripomínalo veľkolepý moment, ba práve naopak. Žiadne fanfáry, hádzanie kvetov ani víťazné trúbenie. Aj posledný pešiak, ktorý išiel do vojny, mal lepšiu rozlúčku.

Sedel tam ako kôpka nešťastia ukrytá v oceľovom pancieri. Nedokázal myslieť na nič. Chcel sa vrátiť do krajších čias a ešte raz si spomenúť to na pekné čo v živote zažil, ale jeho myseľ bola vyprahnutá. Nedokázal to.

Po chvíli vstal.

V obradnej sále horeli desiatky sviec. Steny boli popísané neznámymi znakmi červenej farby, ktorá pripomínala krv. V strede miestnosti niekto vyryl do podlahy zlovestný pentagram. Temnota sa šírila sálou ako nočná mora, akoby sem čosi prenikalo z iného sveta.

Čakali tu všetci. Connie v jednom rohu, Tera v druhom. Sarita na konci sály. Jarmyl Strych sa zdržiaval hneď pri dverách.

Alon sa postavil do stredu démonického pentagramu. Žiara zo sviec sa odrážala na jeho brnení. Nervózne zvieral päste odeté v oceľových rukaviciach. Strach prúdil jeho telom a zatienil mu zmysly.

Pozrel najskôr na Connie. Tá ho až tak nezaujímala. Ich pohľady sa stretli len na krátky moment.

Potom sa otočil na čarodejnicu lesa. Tera sa na neho nesmelo usmiala. On len pokynul

hlavou na rozlúčenie.

Sarita stála pri stene na konci sály. Pozrel sa jej do zlatých očí. Uprene na seba hľadeli. Smútok v jej tvári mu trhal srdce.

„Začneme!“ zvolal Jarmyl Strych.

Alon si zaklapol priezor prilby. Cez malé škáry sa stále pozeral na Saritu. Jej jemná i keď skl'účená tvár mu dodávala aspoň trochu nádeje.

Celá miestnosť sa otriasla. Päťcípa hviezda vyrytá v podlahe začala žiarit'.

Zo zeme vyšľahli mocné a žiarivé plamene.

Všetko sa zrazu vrátilo do pôvodného stavu. Ohne zmizli a otrasy ustáli.

Alon zmizol bez stopy.